

Sygn. akt VI GC 835/15/3

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 lutego 2016 r.

Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Jolanta Brzęk

Protokolant: st. sekr. sądowy Aleksandra Nyga

po rozpoznaniu w dniu 2 lutego 2016 r. w Tychach

na rozprawie

sprawy z powództwa: (...) Sp. z o.o. w G.

przeciwko: S. G.

o zapłatę

- 1) zasądza od pozwanego S. G. na rzecz powoda (...) Sp. z o.o. w G. kwotę 19 937,91 zł (dziewiętnaście tysięcy dziewięćset trzydzieści siedem złotych dziewięćdziesiąt jeden groszy) z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwoty 17 143,29 zł (siedemnaście tysięcy sto czterdzieści trzy złote dwadzieścia dziewięć groszy) od dnia 15 marca 2012 r. do dnia zapłaty;
- 2) oddala powództwo w zakresie kwoty 0,10 zł (zero złotych dziesięć groszy);
- 3) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3 414 zł (trzy tysiące czterysta czternaście złotych) kwotę tytułem zwrotu kosztów procesu;
- 4) nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 66,86 zł (sześćdziesiąt sześć złotych osiemdziesiąt sześć groszy) tytułem wydatków tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa.

SSR Jolanta Brzęk

Sygn. akt VI GC 835/15/3

UZASADNIENIE

Powódka (...) Sp. z o.o. w G. wniosła o zasądzenie od pozwanych: S. G., M. S. (1) i J. S. kwoty 19 938,01 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od poszczególnych kwot do dnia zapłaty. Jednocześnie wniosła o zasądzenie kosztów procesu.

Powódka w uzasadnieniu wskazała, iż wytoczyła przed Sądem Rejonowym Gdańsk- Północ w Gdańsku, Wydział IV Gospodarczy powództwo przeciwko (...) Sp. z o.o. z siedzibą w B., które zakończyło się wydaniem tytułu wykonawczego (sygn. akt IV GNc 386/13). Powódka swoje roszczenie przeciwko pozwany uzasadniła treścią art. 299§1 k.s.h., stanowiącą podstawę odpowiedzialności członków zarządu sp. z o.o. za zobowiązania spółki w przypadku bezskuteczności egzekucji z jej majątku.

W dniu 29 sierpnia 2014 roku Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy wydał w sprawie VI GNc 930/14/3 nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

Pismem z dnia 10 września 2014 r. (data stempla pocztowego) powódka cofnęła powództwo w stosunku do pozwanego J. S.

W dniu 2 czerwca 2015 r. tut. Sąd w sprawie o sygn. akt 910/14/3 wydał postanowienie, w którym umorzył postępowanie co do pozwanego J. S..

Wyrokiem z dnia 2 czerwca 2015 r. Sąd Rejonowy w Tychach w sprawie o sygn. akt VI GC 910/14/3 oddalił powództwo w całości co do pozwanej M. S. (2). Wyrok w stosunku do pozwanej M. S. (2) uprawomocnił się w dniu 13 sierpnia 2015 r.

W przepisany terminie pozwany S. G. wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty zaskarżając go w całości, wnosząc o oddalenie powództwa.

W uzasadnieniu pozwany wyjaśnił, że od dnia 25 lutego 2013 r. nie sprawuje funkcji Prezesa Zarządu (...) Sp. z o.o. z siedzibą w B.. Dodał, że odwołanie go z funkcji Prezesa Zarządu (...) Sp. z o.o. z siedzibą w B. nastąpiło w dniu 1 marca 2013 r. Podniósł, że w/w spółkę na dzień wydania nakazu zapłaty reprezentowała rada nadzorcza. Pozwany dodał, że po tym okresie nie miał już wpływu na działanie spółki.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 19 stycznia 2012 r. (...) Sp. z o.o. z siedzibą w B. udzieliła powódce (...) Sp. z o.o. w G. zlecenie na przewóz 25 000 kg octu balsamicznego. Z tytułu wykonanej usługi powódka w dniu 29 stycznia 2012 r. wystawiła fakturę VAT nr (...) na kwotę 17 143,29 zł z odroczonym terminem płatności do dnia 14 marca 2012 r.

W dniu 7 lutego 2013 r. Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku IV Wydział Gospodarczy wydał w sprawie o sygn. akt IV GNc 384/13 Nakaz Zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym nakazał (...) Sp. z o.o. z siedzibą w B. zapłacić powódce (...) Sp. z o.o. w G. kwotę 17 143,29 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 15 marca 2012 r. do dnia zapłaty, oraz kwotę 215,00 zł tyt. zwrotu kosztów sądowych i 2 417,00 zł tyt. zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. Postanowieniem z dnia 3 października 2013 r. Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku nadał w/w nakazowi zapłaty klauzulę wykonalności.

Dowód: dokumenty z akt sprawy SR Gdańsk – Północ w G. IV GNc 386/13, kopia nakazu zapłaty z dnia 7 lutego 2013 r. (k.24), kopia postanowienia o nadaniu klauzuli (k.25).

W dniu 11 października 2013 r. powódka (...) Sp. z o.o. w G. skierowała przeciwko (...) Sp. z o.o. z siedzibą w B. wniosek o wszczęcie egzekucji do komornika przy Sądzie Rejonowym w Tychach J. K. w oparciu o tytuł wykonawczy uzyskany w sprawie sygn. akt IV GNc 384/13. Pismem z dnia 15 listopada 2013 r. komornik przy Sądzie Rejonowym w Tychach J. K. zawiadomił powódkę o bezskuteczności prowadzonej egzekucji pod sygn. KM 3177/13 w stosunku do (...) Sp. z o.o. z siedzibą w B.. Wobec bezskuteczności prowadzonej egzekucji w dniu 5 grudnia 2013 r. Komornik przy Sądzie Rejonowym w Tychach J. K. wydał postanowienie o umorzeniu postępowania egzekucyjnego, w którym określono koszty postępowania egzekucyjnego na kwotę 96,72 zł.

Dowód: odpis wniosku o wszczęcie egzekucji przeciwko spółce (k.26-27), zawiadomienie o stanie egzekucji (k.29), odpis postanowienia o umorzeniu egzekucji (k.30).

Postanowieniem z dnia 28 lutego 2013 r. (sygn. akt KA VIII NS-REJ (...)) członek zarządu S. G. został wykreślony z rejestru w związku ze skazaniem za przestępstwo z art. 288 § 1 k.k.

Dowód: decyzja o wykreśleniu SR Katowice – Wschód w K. (k.158-159)

Powyższe ustalenia poczynione zostały w oparciu o powołane dowody z dokumentów, które Sąd uznał za wiarygodne w całości. Należy podkreślić, że powołana dokumentacja pomimo, iż pochodziła z różnych źródeł, przedstawia spójny obraz przebiegu wydarzeń. Sąd w części uznał zeznania pozwanego S. G. ponieważ jego zeznania były logiczne i konsekwentne. Sąd nie dał wiary zeznaniom pozwanego w zakresie twierdzenia o toczącym się postępowaniem o upadłość, ponieważ jak wynika z informacji z Krajowego Sądu Rejestrowego w K. wynika, że nie toczyło się postępowanie o upadłość (...) Sp. z o.o. z siedzibą w B..

Sąd zważył, co następuje:

Roszczenie pozwu w zakresie pozwanego S. G. okazało się uzasadnione.

Strona powodowa oparła powództwo na roszczeniu wynikającym z treści art. 299 Kodeksu spółek handlowych (DZ. U. 2013.1030 z późn. zm., dalej k.s.h.).

Pozwany S. G. natomiast podniósł, że od dnia 25 lutego 2013 r. nie sprawował już funkcji Prezesa Zarządu (...) Sp. z o.o. z siedzibą w B. i po tym okresie nie miał już wpływu na działanie spółki.

Zgodnie z art. 299 k.s.h. jeżeli egzekucja przeciwko spółce okaże się bezskuteczna, członkowie zarządu odpowiadają solidarnie za jej zobowiązania (§ 1). Członek zarządu może się uwolnić od odpowiedzialności, o której mowa w § 1, jeżeli wykaże, że we właściwym czasie zgłoszono wniosek o ogłoszenie upadłości lub wszczęto postępowanie układowe, albo że niezgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości oraz niewszczęcie postępowania układowego nastąpiło nie z jego winy, albo że pomimo niezgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości oraz niewszczęcia postępowania układowego wierzyciel nie poniósł szkody (§ 2). Przepisy § 1 i § 2 nie naruszają przepisów ustanawiających dalej idącą odpowiedzialność członków zarządu (§ 3).

Powódka dochodząc roszczenia z art. 299 § 1 k.s.h. mia obowiązek wykazania (art. 6 k.c.) bezskuteczności egzekucji oraz okoliczności, że dochodzone roszczenie istniało w okresie, w którym pozwany był członkiem zarządu spółki. Pozwany z kolei mógł wykazywać, że w czasie pełnienia przez niego funkcji Prezesa Zarządu nie istniały podstawy do zgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości, wierzytelność powoda powstała w okresie kiedy nie pełnił już funkcji prezesa zarządu oraz okoliczności egzoneracyjne z art. 299 § 1 k.s.h. Ciężar dowodu z tych przypadkach spoczywa na pozwanym.

Z konstrukcji okoliczności zwalniających od odpowiedzialności wynika, że ratio legis art. 299 § 1 k.s.h. jest ponoszenie odpowiedzialności za zobowiązania spółki przez tych członków zarządu, za których urzędowania zaistniały przyczyny uzasadniające ogłoszenie upadłości lub wszczęcie postępowania układowego, a którzy nie zgłosili odpowiedniego wniosku.

Data powstania wierzytelności nie ma istotnego znaczenia dla odpowiedzialności członków zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością na podstawie art. 299 § 1 k.s.h. Ważna jest data wymagalności dochodzonej wierzytelności. Członkowie zarządu odpowiadają zarówno za zobowiązania, które zostały zaciągnięte i stały się wymagalne w czasie sprawowania przez nich funkcji, jak i za zobowiązania, które zostały zaciągnięte przed powołaniem ich do zarządu, ale stały się wymagalne w czasie sprawowania funkcji, a nawet zobowiązania, które były wymagalne przed powołaniem ich do zarządu, jeżeli niewypłacalność spółki wystąpiła w czasie sprawowania przez nich funkcji.

Jeżeli dłużnik nie złożył wniosku o ogłoszenie jego upadłości w ustawowym terminie, a stan uzasadniający ogłoszenie upadłości trwa nadal, to obowiązek złożenia wniosku istnieje przez cały czas niewypłacalności dłużnika.

Z faktu, że ustawodawca określił dwutygodniowy termin do wypełnienia obowiązku zgłoszenia wniosku o upadłość nie wynika bowiem, że po bezskutecznym upływie tego terminu wygasa obowiązek zgłoszenia wniosku o upadłość. Jest oczywiste, że także po upływie tego terminu, w każdym następnym dniu istnienia podstawy do ogłoszenia upadłości,

dłużnik ma nadal obowiązek zgłoszenia wniosku (stanowisko takie zajął również Sąd Najwyższy, Izba Cywilna w postanowieniu z dnia 9 kwietnia 2008 roku, V CSK 508/07; opubl.: L.).

Z zaprezentowanym powyżej stanowiskiem harmonizuje przeważające obecnie w orzecznictwie stanowisko określające odpowiedzialność normowaną przez przepis art. 299 k.s.h. jako szczególny przypadek deliktowej odpowiedzialności odszkodowawczej na zasadzie winy (por. uchwała Sądu Najwyższego z 7 grudnia 2006 roku, III CZP 118/06, OSNC 2007, nr 9, poz. 136 i powołane w niej orzeczenia Sądu Najwyższego, a z późniejszego orzecznictwa: wyrok Sądu Najwyższego z 6 lipca 2007 roku, III CSK 2/2007, niepubl.). Specyfika tego rodzaju odpowiedzialności odszkodowawczej przejawia się w tym, że wierzyciel, który nie wyegzekwował swojej wierzytelności od spółki, nie musi na zasadach ogólnych dowodzić wysokości doznanej szkody. Wystarczające będzie przedłożenie tytułu egzekucyjnego stwierdzającego istnienie zobowiązania spółki (por. uchwała Sądu Najwyższego z 15 czerwca 1999 roku, III CZP 10/99, OSNC 1999 nr 12, poz. 203, a co do wyjątków od wymogu przedstawienia tytułu - por. wyrok Sądu Najwyższego z 13 grudnia 2006 roku, II CSK 300/06, niepublikowany) oraz wykazanie, że egzekucja wobec spółki okazała się bezskuteczna (zob. K. Kruczałak, Kodeks..., op. cit., s. 449 oraz J. A. Strzępka i E. Zielińska, Kodeks..., op. cit., s. 857). Z omawianej regulacji wynika więc na rzecz wierzyciela domniemanie poniesienia szkody w wysokości niewyegzekwowanej wobec spółki wierzytelności.

Domniemaniami w świetle regulacji art. 299 k.s.h. są objęte również: związek przyczynowy między szkodą wierzyciela a niezłożeniem we właściwym czasie przez członka zarządu wniosku o ogłoszenie upadłości oraz zawinienie przez członka zarządu niezgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości (por. wyroki Sądu Najwyższego: z 21 lutego 2002 roku, IV KN 793/00, OSNC 2003, nr 2, poz. 22; z 14 lutego 2003 roku, IV CKN 1779/00, OSNC 2004, nr 5, poz. 76 oraz uchwałę Sądu Najwyższego z 28 lutego 2008 roku, III CZP 143/07).

W przedmiotowej sprawie powódka sprostała ciężarowi dowodów określonego w art. 6 k.c. Udowodniła bowiem zarówno bezskuteczność egzekucji, jak i fakt, że dochodzone roszczenie istniało w okresie, w którym pozwany S. G. był prezesem zarządu spółki (...) Sp. z o.o. z siedzibą w B. - wierzytelność powódki, tj. kwota 17 143,29 zł, której egzekucja wobec spółki (...) Sp. z o.o. z siedzibą w B. okazała się bezskuteczna, powstała w dniu 15 marca 2012 r. (tj. następny dzień po terminie płatności faktury VAT nr (...)). Pozwany S. G. dopiero postanowieniem z dnia 28 lutego 2013 r. (sygn. akt KA VIII NS-REJ (...)) został wykreślony z rejestru w związku ze skazaniem za przestępstwo z art. 288 § 1 k.k.

Bezskuteczność egzekucji w toku postępowania zastała natomiast udowodniona postanowieniem komornika o umorzeniu postępowania egzekucyjnego wydanym na podstawie art. 824 § 1 pkt 3 k.p.c. w dniu 5 grudnia 2013 r.

W ocenie Sądu pozwany w żaden sposób nie udowodnił istnienia przesłanek egzoneracyjnych, o których mowa w art. 299 § 2 k.s.h. uwalniających go od odpowiedzialności jako członka zarządu za zobowiązania spółki.

Należy wskazać, że ustawodawca przewidział, że członek zarządu może uwolnić się od odpowiedzialności w trzech sytuacjach.

Po pierwsze, jeżeli wykaże, że we właściwym czasie doszło do złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości spółki lub wszczęto wobec niej postępowanie układowe (ogłoszono upadłość z możliwością zawarcia układu). Nadto ocena, czy wniosek o ogłoszenie upadłości został zgłoszony we właściwym czasie wymaga uprzedniego ustalenia, czy i kiedy zaprzestano płacenia długów lub czy i kiedy ujawniono, że zobowiązania spółki przekroczyły wartość jej majątku.

Nie ulega wątpliwości, że przy wykładni użytego w art. 299 § 2 k.s.h. określenia „właściwego czasu” na złożenie wniosku o ogłoszenie upadłości nie można pomijać przepisów ustawy z dnia 28 lutego 2003r. Prawo upadłościowe i naprawcze (tekst jednolity Dz. U. z 2012 r., nr 192, poz. 1112 ze zm.) regulujących obowiązek złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości przez członków zarządu spółki oraz określających kiedy uważa się dłużnika za niewypłacalnego i kiedy ogłasza się upadłość osoby prawnej. Odpowiedzialność odszkodowawcza z art. 299 k.s.h. obciąża bowiem członków zarządu spółki za to, że nie złożyli wniosku o upadłość we właściwym czasie, a to kiedy można ogłosić upadłość, a więc to, kiedy taki wniosek będzie skuteczny i powinien być złożony, określają przepisy prawa upadłościowego i naprawczego. Dlatego regulacja zawarta w tych przepisach oraz wykładnia użytych tam pojęć ma znaczenie dla

wykładni pojęcia „właściwego czasu” użytego w art. 299 § 2 k.s.h. (stanowisko takie zajął Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 19 stycznia 2011r., wydanym w sprawie sygn. akt V CSK 211/10, LEX nr 738136).

Osoby zobowiązane do złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości spółki z o.o. winny to uczynić w terminie dwóch tygodni od dnia, w którym wystąpiła podstawa do ogłoszenia upadłości (art. 21 ustęp 1 i 2 prawa upadłościowego i naprawczego).

W ocenie Sądu pozwany nie przedstawił żadnego dowodu na okoliczność złożenia w/w wniosku.

Należy wskazać, że podstawą ogłoszenia upadłości spółki z ograniczoną odpowiedzialnością jest jej niewypłacalność, która zachodzi, gdy spółka nie wykonuje swoich wymaganych zobowiązań pieniężnych. Drugą przesłanką uznania spółki za niewypłacalną jest sytuacja, gdy zobowiązania spółki przekroczą wartość jej majątku, niezależnie od tego, czy na bieżąco wykonuje ona swoje zobowiązania (art. 11 ust. 1 i 2 prawa upadłościowego i naprawczego). Zaistnienie stanu niewypłacalności zawsze bezwzględnie obliuguje zarząd spółki (a także poszczególnych jego członków) do zgłoszenia wniosku o ogłoszenie jej upadłości, niezależnie od wartości niewykonanych zobowiązań oraz długości opóźnienia.

Ustalenie dnia, w którym spółka stała się niewypłacalna, wymaga bieżącego orientowania się w stanie interesów i majątku spółki, a zatem stanowi swoiste zaostrenie odpowiedzialności członków zarządu (zob. T. Siemiątkowski, *Odpowiedzialność...*, op. cit., s. 215; zob. również wyrok SN z 6 maja 2009 r., II CSK 661/08, LEX nr 511995, w którym podkreślono, że ustalenie, kiedy członkowie zarządu spółki powinni złożyć wniosek o ogłoszenie upadłości, jest niezbędne dla oceny pozostałych przesłanek wyłączających ich odpowiedzialność z mocy art. 299 § 2 k.s.h., na których opierają swoją obronę; ustalenie czasu właściwego jest o tyle istotne, że chwilę tę należy za każdym razem odnosić do stanu majątkowego spółki).

Drugą z przesłanek egzoneracyjnych przewidzianych w art. 299 § 2 k.s.h. jest wykazanie przez pozwanych członków zarządu, że choć nie doszło we właściwym czasie do złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości spółki obejmującej likwidację majątku lub z możliwością zawarcia układu, to miało to miejsce nie z ich winy. Pozwany nie wykazał, że w czasie, kiedy pełnił funkcję prezesa zarządu, nie było podstaw do złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości spółki. Taką okoliczność pozwany mógł wykazać poprzez opinię biegłego z zakresu księgowości i rachunkowości, ale nie złożył wniosku w tym zakresie. Pozwany jednocześnie zeznał, że gdy otrzymał nakaz zapłaty dotyczący niniejszego zobowiązania, miał świadomość licznych zobowiązań spółki w tym okresie, jednakże sądził, że spółka zrealizuje zobowiązania stopniowo we wszystkich sprawach.

Natomiast trzecią przesłanką jest wykazanie, że choć nie doszło we właściwym czasie do złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości spółki (lub nie wszczęto postępowania układowego – nie został złożony wniosek o ogłoszenie upadłości z możliwością zawarcia układu), to wierzyciel nie poniósł z tego tytułu szkody. Jak już wyżej wskazano zgodnie z orzecznictwem SN, należy uznać, że szkoda została poniesiona, ponieważ egzekucja okazała się bezskuteczna, a zadłużenie przez kilka lat niespłacone.

Należy podkreślić, że ciężar dowodu wskazanych wyżej okoliczności egzoneracyjnych spoczywał na pozwanym. Pozwany S. G. nie sprostował obowiązkowi z art. 6 k.c. nie wykazał, że pomimo, zadłużenia spółka pozostawała wypłacalna i nie zachodziły podstawy do złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości spółki w okresie, kiedy sprawował funkcję prezesa zarządu spółki (...) sp. z o.o. w B.. Podkreślić należy, że zobowiązanie spółki zostało zaciągnięte około roku wcześniej przed wydaniem nakazu zapłaty przeciwko spółce. Pozwany jako prezes zarządu musiał mieć świadomość co do wypłacalności spółki. Przyznać jednak trzeba, że nie mógł działać w imieniu spółki od dnia wykreślenia go z zarządu spółki w dniu 28 lutego 2013 r. Pozwany wskazał, że po tym dniu jedynym reprezentantem spółki była rada nadzorcza spółki.

Mając powyższe rozważania na uwadze Sąd zasądził całość roszczenia objętego pozwem od pozwanego S. G. na podstawie art. 299 k.s.h. w wysokości 19 937,91 zł i oddalił powództwo w zakresie 0,10 zł, ponieważ powód pomylił się w tym zakresie sumując poszczególne kwoty roszczenia.

O odsetkach ustawowych orzeczono na podstawie art. 481 par. 1 k.c. ponieważ roszczenie w zakresie kwoty 17 143,29 zł było wymagalne w dniu 15 marca 2012 r.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c. i zasądzono całość kosztów procesu od pozwanego ponieważ powód utrzymał się przy całym roszczeniu oprócz drobnej kwoty 0,10 zł Na łączną kwotę kosztów postępowania złożyły się kwoty, 17,00 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa, 997,00 zł tytułem opłaty od pozwu, 2 400,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego ustalona zgodnie z §6 pkt. 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z dnia 3 października 2002 r. ze zm.).

Zgodnie z art. 83 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych jeżeli przepisy ustawy przewidują obowiązek działania i dokonywania czynności połączonej z wydatkami z urzędu, sąd zarządzi wykonanie tej czynności, a kwotę potrzebną na ich pokrycie wykląda tymczasowo Skarb Państwa. Dotyczy to także doprowadzenia pozwanego wobec jego wniosku o przesłuchanie w charakterze strony. W orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie sąd orzeka o poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa wydatkach, stosując odpowiednio przepisy art. 113. Mając na uwadze powyższe oraz uwzględnienie powództwa w całości, Sąd nakazał pobrać od pozwanego kwotę 66,86 zł tytułem kosztów sądowych wyłożonych tymczasowo przez Skarb Państwa na zwrot kosztów konwojowania pozwanego, o czym orzeczono w punkcie 4 sentencji wyroku.

SSR Jolanta Brząk